

ת"פ 35512/06/17 - מדינת ישראל נגד אל-קעקאע בכירא, מוחמד ג'עביס

בית המשפט המחוזי בירושלים
לפני כב' השופט דניאל טפרברג

ת"פ 35512-06-17 מדינת ישראל נ' בכירא ואח'

בעניין: מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד אפרת פילזר

המאשימה

נגד

1. אל-קעקאע בכירא (מתנהל)
2. מוחמד ג'עביס ע"י ב"כ עו"ד מור ברכה

הנאשמים

גזר דין (נאשם 2)

הנאשם 2 (להלן: הנאשם), הודה והורשע במסגרת הסדר טיעון בביצוע שתי עבירות **החזקת נשק** - עבירה לפי סעיף 144(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין).

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, הסליק הנאשם ביום 8.5.2017 רובה סער מסוג M16 מאולתר, מתחת למבנה קרוואן המצוי בבית הספר "סלעה" בשכונת ג'בל מוכאבר בירושלים (להלן: בית הספר). זאת עשה הנאשם, לאחר בקשות חוזרות מצד קרוב משפחתו - איאד, על רקע עסקת מקרקעין שפרטיה מבוארים בכתב האישום, ואינם רלוונטיים לעניינו.

במסגרת אירוע נוסף שאירע סמוך ליום 8.5.2017, הסליק הנאשם תחת אותו מבנה קרוואן אקדח חצי אוטומטי מסוג "סטאר", כשהאקדח עטוף בבד ובשקית.

במעשיו אלה החזיק הנאשם כלי נשק בשתי הזדמנויות שונות, בלא רשות על פי דין להחזקתו.

תסקיר שירות המבחן

ביום 10.12.2018 התקבל תסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם.

הנאשם בן 30, נשוי, ואב לשלושה ילדים. לפרנסתו, עובד הנאשם בהתקנת תשתיות בחברת תקשורת.

בהתייחס לעבירה שבאישום הראשון - הסלקת הרובה, הסביר הנאשם כי חש לחץ לבצע את המעשה, בעקבות בקשות חוזרות ונשנות מצד קרוב משפחתו. בהתייחס להסלקת האקדח, ציין שירות המבחן כי הנאשם התקשה לקבל אחריות על ביצוע המעשה.

כגורמי סיכון, צוין כי לנאשם קווי אופי מרצים ואימפולסיביים, לצד דימוי עצמי פגוע. כגורמי סיכון, צוין כי הנאשם מנהל אורח חיים נורמטיבי, ומבטא נכונות ומוטיבציה להשתלבות בתהליך טיפולי ארוך ומעמיק.

סוף דבר, המליץ שירות המבחן כי יושת על הנאשם עונש מאסר שירוצה במסגרת עבודות שירות, לצד צו מבחן למשך שנה.

ראיות המאשימה לעונש

המאשימה הגישה לעיון בית המשפט את גיליון המרשם הפלילי בעניינו של הנאשם. לנאשם הרשעות משנת 2008 בעבירות ניסיון להסיע תושב זר - עבירה לפי חוק הכניסה לישראל, הפרעה לעובד ציבור, והפרעה לשוטרי במילוי תפקידו. בגין הרשעותיו אלה, נדון הנאשם לעונש של 18 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית.

ראיות הנאשם לעונש

במסגרת הראיות לעונש, הציג הנאשם חוות דעת מומחה, לפיה הרובה אותו הסליק הנאשם, הוא רובה מסוג M16 מאולתר (עניין זה מצוין במפורש בכתב האישום בו הודה הנאשם - ד.ט.ט.).

בנוסף, מטעם הנאשם העיד מר עיסאם ג'עביס - אביו של הנאשם, שסיפר כי הוא מסתייג נחרצות מהמעשים בהם הורשע הנאשם. מר ג'עביס סיפר כי בנו רג'אי חלה בסרטן בשנת 2000, והנאשם סייע לו רבות בטיפול בו. אחות הנאשם, מייסון ג'עביס, חולה בלוקמיה, וגם בטיפול בה מסייע הנאשם מאוד.

אחיו הבכור של הנאשם - מר שאוקה ג'עביס, העיד אף הוא בפני בית המשפט, וסיפר כי הנאשם מסייע רבות לבני המשפחה, ואף ערך שיפוץ מקיף בביתה של רג'אי - אליה הוא קרוב במיוחד.

טיעוני המאשימה לעונש

המאשימה ציינה כי הערך המרכזי הנפגע כתוצאה ממעשי הנאשם הוא שלום הציבור, באשר זמינות כלי נשק "המתגלגלים" ללא פיקוח ברחובות, עלולה להוביל לתוצאות הרות אסון.

בהתייחס לנסיבות ביצוע העבירה, צוין כי פוטנציאל הנזק כתוצאה ממעשי הנאשם גבוה, לאור כך שכלי הנשק הוסלקו בבית ספר, בקרבת נערים צעירים.

בהתייחס למדיניות הענישה הנוהגת, הפנתה המאשימה לע"פ 9373/10 **ותד נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 14.9.2011 להלן: עניין **ותד**), שם גזר בית המשפט העליון עונש של 30 חודשי מאסר בפועל, על נאשם שהחזיק בביתו אקדח וכדורים. עוד הפנתה לרע"פ 2822/12 **דואהרי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 25.4.2012), שם אישר בית המשפט העליון עונש של 20 חודשי מאסר בפועל, על מי שהורשע בעבירת החזקת נשק. באותו עניין, החזיק הנאשם תיק ובו אקדח, ושלוש מחסניות הכוללות כדורים. כנגד הנאשם הופעל עונש מאסר מותנה בן 10 חודשים שירוצו במצטבר, כך שסך הכל ירצה הנאשם עונש של 30 חודשי מאסר בפועל.

המאשימה הגישה פסיקה נוספת לעיון בית המשפט, התומכת לגישה בעונש שיש להשית על הנאשם.

סוף דבר, עתרה המאשימה לקבוע מתחם עונש שבין 2.5 ל-6 שנות מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית. בהתייחס לגזירת העונש בתוך המתחם, עתרה המאשימה למקמו בשליש התחתון, כך שהנאשם ירצה עונש של 3 שנות מאסר בפועל.

טיעוני הנאשם לעונש

ב"כ הנאשם ציין כי הנאשם פועל לשיקומו, כאשר מיום מעצרו ועד היום לא היה מעורב הנאשם בעבירות נוספות.

הוזכר, כי הנשק אותו הסליק הנאשם לא היה שייך לו, אלא נמסר לו כ-"פיקדון".

הודגש, כי הסלקת הנשק על ידי הנאשם נעשתה רק לאחר בקשות חוזרות ונשנות מצידו של איאד, וכי תכלית החזקת

הנשק לא הייתה מטרות פליליות או חבלניות.

צוין כי הנאשם הוא עמוד התווך של משפחתו מבחינות רבות, ויש להתחשב בכך לעניין העונש אשר יושת עליו.

בהתייחס לפסיקה אותה הגישה המאשימה, ציין ב"כ הנאשם כי לא ניתן להקיש ממנה לתיק דנן. בפסיקה זו עסקינן בעבירות חמורות בהרבה, הן בגין טיב הנשק שנתפס, והן בגין נסיבות לחומרה שאינן רלוונטיות לענייננו.

הוזכר, כי הנאשם הודה בעבירה בהזדמנות הראשונה שהייתה לו - עוד בחקירתו במשטרה.

לעניין מדיניות הענישה הנהוגה, הגיש ב"כ הנאשם לא פחות מ-26 (עשרים ושישה) פסקי דין לעיון בית המשפט. יצוין כבר כעת, כי ייתכן ונכון היה למקד את בית המשפט ולהפנותו אל מספר חד-ספרתי של פסקי דין, הדומים לענייננו. כידוע לעיתים המוסיף - עלול להימצא גורע (תלמוד בבלי מסכת סנהדרין, דף כ"ט עמוד א').

בין היתר, הפנה ב"כ הנאשם לע"פ 1505 **לידאוי נ' מדינת ישראל**, שם הפחית בית המשפט העליון בעונשו של מורשע בעבירת החזקת אקדח ומחסנית מלאה כדורים, והעמידו על עונש של שישה חודשי עבודות שירות. בעפ"ג (מחוזי י-ם) **אבו זיאד נ' מדינת ישראל**, הקל בית המשפט המחוזי בעונשו של מורשע בהחזקת רובה מסוג קרל גוסטב ומחסנית הכוללת כדורים, והעמיד את עונשו על 6 חודשי מאסר בפועל.

סוף דבר, נוכח טיב הנשק בענייננו; הודאת הנאשם; המלצת שירות המבחן; ומדיניות הענישה הנהוגה, עתר ב"כ הנאשם להשית על הנאשם עונש מאסר שירוצה במסגרת עבודות שירות, לצד צו מבחן וענישה נלווית.

בנצלו את זכות המילה האחרונה, הביע הנאשם צער על מעשיו, ואמר כי לא יחזור על כך. עוד ציין, כי הוא תומך ומפרנס את משפחתו ואת אשתו ההרה.

דין והכרעה

סימן א1 לחוק מנחה את בית המשפט לגזור עונש המבטא "יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו" (סעיף 40א לחוק). לשם כך, על בית המשפט לקבוע 'מתחם עונש הולם', המבוסס על: (1) הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה; (2) מידת הפגיעה בערך החברתי; (3) מדיניות הענישה הנהוגה; (4) נסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40ג לחוק). בשלב הבא, על בית המשפט לגזור את העונש בתוך מתחם העונש ההולם (סעיף 40ג(ב) לחוק). כשמדובר במי שהורשע בריבוי עבירות, על בית המשפט לקבוע בהתאם לסעיף 40ג לחוק, האם עבירות אלה מהוות אירוע אחד או כמה אירועים, על פי מבחן "הקשר ההדוק" שהתפתח בפסיקה (ע"פ 4910/13 **ג'אבר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 29.10.2014); ע"פ 1127/13 **גברזג'י נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 15.1.2014)). אם מדובר בכמה עבירות המהוות אירוע אחד, יקבע בית המשפט מתחם עונש הולם לאירוע כולו, ויגזור עונש כולל לכל העבירות בשל אותו אירוע.

כמוסכם על הצדדים, העבירות בהן הורשע הנאשם מהוות אירוע אחד. על כן ייקבע מתחם עונש אחד לשתי העבירות. עבירות בנשק, טומנות בחובן פוטנציאל לפגיעה בגוף וברכוש, ופגיעה בביטחון אזרחים תמימים, העלולים להיקלע למצבים בהם יעשה שימוש בנשק. הערכים הנפגעים הם ביטחון הציבור ושלטון החוק.

בעומדה על חומרת העבירה מושא ענייננו, ציינה כב' השופטת ע' ארבל:

"לא אחת עמד בית משפט זה על החומרה היתרה הנובעת לעבירות נשק בכלל ולעבירת החזקת נשק שלא כדין בפרט המקימה סיכון ממשי וחמור לציבור ויצרת פוטנציאל להסלמה עבריינית ולפיכך מחייבת ליתן ביטוי עונשי הולם ומרתיע

באמצעות הרכקת מבצעי העבירה מן החברה לתקופת מאסר ממשית לריצוי בפועל (ע"פ 5120/11 שתיווי נ' מדינת ישראל" (פורסם בנבו, 18.12.2011)).

ובענין אחר ציין כב' השופט א' א' לוי:

"ניסיון השנים האחרונות מלמד שנשק המוחזק שלא כדין מוצא את דרכו לעתים לידיים עוינות, ולעתים נעשה בו שימוש למטרות פליליות, ואלה גם אלה כבר גרמו לא אחת לאובדן חיי אדם, ולפגיעה בחפים מפשע שכל "חטאם" נבע מכך שהם נקלעו בדרך מקרה לזירת הפשע. כדי להילחם בכל אלה צריך העונש לבטא את סלידתה של החברה ודעתה הנחרצת שלא להשלים עם עבריינות בכלל, ומסוג זה בפרט" (ע"פ 761/07 מדינת ישראל נ' אדרי (פורסם בנבו, 22.2.2007)).

רמת הפגיעה בערכים הנפגעים בענייננו, היא בדרגה בינונית.

בהתייחס למדיניות הענישה הנוהגת, אציין את גזר הדין בעניין **ותד**, שם גזר כאמור בית המשפט העליון 30 חודשי מאסר בפועל, על נאשם שנמצא מחזיק בביתו מתחת למזרון המיטה, אקדח ומחסנית הכוללת 9 כדורים. 63 כדורים נוספים נמצאו מוטמנים בחצר.

בע"פ 4329/10 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 25.10.2010), נדחה ערעור נאשם שנתפס עם אקדח טעון ברכבו, מבלי שהיה מורשה לכך. גזר הדין שהוטל בבית המשפט המחוזי, 20 חודשי מאסר בפועל ו-16 חודשי מאסר על תנאי, נותר על כנו.

בת"פ 12109-06-15 **מדינת ישראל נ ג דאת** (פורסם בנבו, 27.9.2016), דן כב' השופט א' כהן נאשם שהורשע על פי הודאתו בנשיאת נשק שלא כדין, לעונש של 9 חודשי מאסר בפועל, ומאסר על תנאי למשך 12 חודשים.

עינינו הרואות כי הפסיקה בעבירות בהן הורשע הנאשם מגוונת, וכל מקרה נבחן על פי נסיבותיו.

פוטנציאל הנזק כתוצאה ממעשי הנאשם, אינו מבוטל כלל. הסנגור הפנה חיצים רבים לכך שהרובה אותו הסליק הנאשם, הוא רובה מאולתר. בה בעת, הנאשם הורשע בשתי עבירות של החזקת נשק, כאשר האקדח אותו הסליק הנאשם, היה אקדח תקני לחלוטין. יודגש כי כעולה מחוות דעת המומחה, בשני כלי הנשק ניתן לירות, והם מסוגלים להמית אדם.

תמים דעים אני עם עמדת המאשימה, לפיה הסלקת כלי הנשק במתחם בית ספר, בו שוהים דרך קבע נערים צעירים, מהווה נסיבה לחומרה.

על יסוד כל האמור לעיל; הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה ממעשי הנאשם, מידת הפגיעה בהם, מדיניות הענישה הנהוגה והנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, באתי לכלל מסקנה כי מתחם העונש באירוע, בנסיבותיו, נע בין 12 ל-24 חודשי מאסר בפועל.

לענין גזירת העונש בתוך המתחם. הנאשם הודה בביצוע המיוחס לו, ובכך חסך זמן שיפוטי יקר. נסיבה זו בהכרח תיזקף לזכותו. בנוסף, הפגיעה במשפחת הנאשם כתוצאה ממעשיו, אינה פשוטה. התרשמתי כי הנאשם דומיננטי בחיי משפחתו, והוא מסייע להם ככל הניתן. נתתי דעתי גם למחלתה הקשה של מייסון - אחות הנאשם.

הנאשם בעל עבר פלילי שאינו רב, ואינו רלוונטי בהכרח לענייננו.

נתתי דעתי להמלצת שירות המבחן כפי שהוגשה לבית המשפט ביום 10.12.18, אף כי מצאתי שלא לאמצה. לקראת מתן גזר הדין התקבלה הודעה דחופה מטעם שירותי המבחן ביום 21.2.19 לפיה הנאשם שולב בינתיים בקבוצה טיפולית

החל מיום 9.1.19, זאת מבלי שבית משפט נתן הוראה על כך ואף שירות המבחן הביע התנצלותו. בהתאם להודעה, מדובר בשלב ראשוני של ההליך ועד כה התקיימו רק חמישה מפגשים. אין בעובדה זו כדי לקבוע כי ההליך הטיפולי בעיצומו וכי הנאשם נמצא בשלב בו תהיה פגיעה בהליך השיקומי שאותו החל. כידוע, המלצת שירות המבחן אינה מחייבת את בית המשפט, והשיקולים לאורם פועל שירות המבחן במלאכת גיבוש המלצותיו, אינם בהכרח חופפים באופן מלא למגוון שיקולי הענישה שבית המשפט נדרש לאזן ביניהם (ע"פ 2745/18 אבו שארב נ' מדינת ישראל, בפסקה 8 (פורסם בנבו, 9.4.2018)). המחוקק לא העניק עדיפות ברורה לשיקולי השיקום על פני שיקולים אחרים וקבע כי שיקולי השיקום אינם חזות הכל, בעניין זה ראו רע"פ 7596/18 שגיב מלכה נ' מדינת ישראל: "...המלצת שירות המבחן היא שיקול אחד מבין מכלול שיקולים שעומד בפני בית המשפט בגזירת העונש, ואין הוא מחויב לאמצה ... יתרה מזאת, המחוקק לא העניק עדיפות ברורה לשיקולי השיקום על-פני שיקולים אחרים, וגם לאחר תיקון 113, שיקול השיקום אינו חזות הכל". על אחת כמה וכמה כאשר מדובר בהליך שיקומי התחלתי ובעיקר כאשר על פי התסקיר הראשון שהוגש לקראת הדיון בטיעונים לעונש, התקשה הנאשם לקבל אחריות לכתב האישום השני המיוחס לו והתקשה להבין את מניעיו לביצוע העבירה. ההליך מתנהל כבר מאז חודש יוני 2017 וככל שהיה רצון להשתלב בהליך טיפולי היה על הדבר להיעשות מזה זמן.

התייחסות לרצון להשתלב בהליך טיפולי ניתנה כבר בהחלטה מיום 31.12.18.

בשקלול הנתונים והאיזונים, ותוך שנתתי דעתי לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, מצאתי כי יש לגזור את עונשו העיקרי של הנאשם, בתחתית מתחם העונש.

על יסוד כל האמור לעיל, אני גוזר את עונשו של הנאשם, כדלקמן:

א. 12 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו. הנאשם היה עצור מיום 4.6.2017 עד ליום 21.6.2017 (סך הכל 17 ימים).

הנאשם יתייצב לריצוי עונשו ביום 6.5.19 בבית המעצר ניצן עד השעה 10:00.

ב. 8 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא שלא יעבור הנאשם עבירה לפי סעיף 144 לחוק העונשין, במשך שנתיים מיום שחרורו.

ג. בנסיבות העניין, לא מצאתי להשית על הנאשם תשלום קנס.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום.

העתק גזר הדין יישלח לשירות המבחן.

ניתן היום, ל' באדר א' תשע"ט, 7 במרץ 2019 במעמד הצדדים.